

Arrest

nr. 205 707 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2016 diende verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging in om haar echtgenoot A.A., een in België erkende vluchteling van Syrische origine, te vervoegen. Deze aanvraag steunde op een huwelijk dat op 14 april 2013 in Syrië zou zijn afgesloten.

1.2. Op 2 maart 2017 vroeg de verwerende partij het advies van het parket van de procureur des Konings te Leuven met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het in Syrië afgesloten huwelijk.

1.3. Op 17 januari 2018 leverde de procureur des Konings te Leuven een negatief advies af. Hij besloot dat het huwelijk tussen verzoekster en de heer A.A. er duidelijk enkel op gericht was om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

1.4. Op 18 januari 2018 werd de aanvraag visumaanvraag gezinshereniging geweigerd door de verwerende partij.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 19/10/2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [A.S.] [...], van Syrische nationaliteit, om de echtgenoot in België, [A.A.] [...], erkend vluchteling van Syrische origine te vervoeegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 14/04/2013 werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21; Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

De heer [A.] verklaarde in zijn asielaanvraag op 14/04/2013 gehuwd te zijn met [A.S.]. Ter staving van dit huwelijk legde hij tijdens zijn interview op 29/09/2015 een vonnis van de rechtbank voor "ter bevestiging van het huwelijk", daterende van 06/08/2015.

Echter de heer [A.] verliet Syrië reeds op 23/04/2013 Syrië. Hij ging van Egypte (verblijf van enkele maanden), naar Jordanië (verblijf van 2 jaar), en vervolgens de Europa-route. Op 06/08/2015, de dag dat het vonnis van de rechtbank ivm het huwelijk werd uitgesproken, bevond de man zich in Servië. Echter het vonnis van de rechtbank ter confirmatie van het huwelijk stelt dat de beide (!) echtgenoten aanwezig waren op de zitting. Dit is dus niet mogelijk. Er werd op vraag van onze dienst door de ambassade een interview afgenomen van de vrouw, teneinde meer informatie te verkrijgen omtrent de wijze waarop het huwelijk werd geregistreerd bij de rechtbank. De aanvraagster verklaarde dat haar schoonvader het document bij de rechtbank is gaan ophalen op 06/08/2015 en dat dus geen van beiden aanwezig was bij deze procedure (ondanks de vermelding in het vonnis) Ze zouden wel beiden aanwezig zijn geweest op het huwelijk zelf (op 14/04/2013), maar hiervan bestaat er geen document. Conclusie: de bewering in het vonnis van de rechtbank dat beide echtgenoten aanwezig waren, is foutief. Enkel de schoonvader van mevrouw is het document gaan ophalen ZONDER enige volmacht daartoe (terwijl dit normaal gezien de procedure is).

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/03/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 17/01/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- er rijzen twijfels over de echtheid van de documenten die worden bijgebracht tot de sluiting van het huwelijk op 14/04/2013. In het certificaat van bevestiging van huwelijk dd 06/08/2015 wordt vermeld dat beide partners aanwezig waren dit terwijl de man op dat ogenblik reeds in Europa was. Betrokkenen erkennen beiden dat ze niet aanwezig waren bij het opstellen van dit certificaat maar dat de vader van de man dit is gaan halen. De man stelt dat wat werd neergeschreven in het document wel klopt maar dat het ongelukkig werd geformuleerd zodat er ruimte voor interpretatie is.

- ook over de inhoud van dit certificaat is de verklaring van de man uiteenlopend. Hij stelt dat de verklaring over het feit dat er nog steeds een huwelijksleven is tussen beiden betrekking heeft op 2013, meneer is immers sinds 2015 naar Europa vertrokken terwijl de vrouw in Jordanië achterbleef. De verklaring over haar zwangerschap zou dan wel weer betrekking hebben op 2015 maar het kind zou niet levensvatbaar zijn geweest en de zwangerschap zou op het moment van het certificaat reeds zijn afgebroken zodat het, volgens verklaring door de vader neergelegd, attest van zwangerschap niet meer met de werkelijkheid overeenstemde. Ook hierin stemt het voorgelegde document dus niet overeen met de werkelijkheid.

- de man kan geen exacte datum zeggen waarop hij de vrouw voor het laatst gezien heeft. Hij verklaart dat het ongeveer 840 dagen geleden is. Dit zou betekenen dat hij de vrouw rond 30/09/2015 voor het laatst gezien heeft, terwijl hij reeds op 06/08/2015 in Servië verbleef.

- de man stelt dat ze dagelijks contact hebben via Whatsapp maar hiervan worden geen bewijsstukken bijgebracht

- er worden geen stukken bijgebracht die de waarachtigheid van de relatie aantonen van voor het huwelijk

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op, "Schending van art. 10 ter §2 Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet bepaalt "De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier."

Dat voormelde termijn tweemaal met een periode van drie maanden kan worden verlengd.

Dat vooreerst niet blijkt dat voormelde verlengingen middels een gemotiveerde beslissing ter kennis werden gebracht van verzoekster.

Dat ondergeschikt evenmin blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen binnen een termijn van maximum 15 maanden na de visumaanvraag van 19/10/2016. Dat immers uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat het verhoor van verzoekers echtgenoot pas plaatsvond op 17/01/2018 en dat het daaropvolgende advies van de heer Procureur des Konings pas werd verleend op 17/01/2018. Dat het feitelijk gezien nagenoeg onmogelijk is om in deze omstandigheden reeds op 18/01/2018 een beslissing tot weigering van de visumaanvraag uit te vaardigen en per post te versturen naar de bevoegde ambassade.

Dat dienvolgens de visumaanvraag had moeten worden toegekend ingevolge artikel 10 §2 Vreemdelingenwet."

2.2. Het is verzoeksters intentie om haar echtgenoot, die hier op 19 augustus 2016 erkend is als vluchteling, te komen vervoegen. Een erkende vluchteling heeft de eerste vijf jaar een tijdelijk verblijf. Verzoeksters echtgenoot beschikt meer bepaald over een A-kaart geldig tot 11 oktober 2021. De in artikel 10 bis, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) vermelde familieleden van een erkende vluchteling die een tijdelijk verblijf heeft in het Rijk kunnen

deze vervoegen via een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. De procedure wordt verder geregeld in artikel 10ter van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1

De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis .

De datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag is die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis , § 1, eerste lid, of § 2, eerste lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd, met inbegrip van een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar, alsmede een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten.

§ 2

De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het derde lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.” (...).”

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden omwille van gezinshereniging heeft ingediend op 19 oktober 2016 en niet op 1 oktober 2016 zoals ze ten onrechte voorhoudt in haar verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verwerende partij twee beslissingen heeft getroffen om de beslissingstermijn van 9 maanden voor een periode van twee keer drie maanden te verlengen (9+3+3). De eerste keer op 18 juli 2017, de tweede keer op 16 oktober 2017, dit omdat er nog geen standpunt was van het parket aangaande de in punt 1.2. bedoelde brief van de verwerende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat beide beslissingen op dezelfde dag dat ze getroffen werden, verstuurd werden naar de betrokken ambassade met het oog op betekening ervan. De eerste keer werd onder de rubriek “commentaar” gesteld, “Overeenkomstig artikel 12 bis, §2, al.5 van de wet van 15/12/1980 (...); gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 12 bis, §2, al.3 van de voormelde wet verlengd worden voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing. onderzoek nog steeds lopende”. De tweede keer werd onder de rubriek “commentaar” gesteld: “Overeenkomstig artikel 12 bis, §2, al.5 van de wet van 15/12/1980 (...); gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 12 bis, §2, al.3 van de voormelde wet verlengd worden voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing. laatste verlenging: onderzoek parket nog steeds lopende”. Het betreft dus met redenen omklede beslissingen die verwijzen naar het onderzoek van het parket, dit in het licht van het in punt 1.2 bedoelde advies dat door de verwerende partij werd gevraagd, ook al betreft het summiere motiveringen.

2.4. Verzoekster werpt op dat niet blijkt dat haar met redenen omklede beslissingen ter verlenging van de beslissingstermijn van 9 maanden voor een periode van twee keer drie maanden ter kennis werden gebracht. In het administratief dossier zitten zoals gezegd de beslissingen tot verlenging van de

behandelingstermijn van 9 maanden. Tevens zit het bewijs in het administratief dossier dat beide beslissingen verzonden werden naar de betrokken ambassade om deze ter kennis te brengen van verzoekster. Het bewijs dat de betrokken ambassade effectief stappen heeft gezegd om deze beslissingen ter kennis te brengen van verzoekster, zit niet in het administratief dossier. In de nota met opmerkingen wordt *gesteld "De verlenging van de termijn werd kennisgegeven aan verzoekster per schrijven van 18.07.2017 en 16.10.2017"* doch dit vindt geen steun in het administratief dossier. In het administratief dossier zitten de twee beslissingen tot verlenging van de termijn van 9 maanden met telkens 3 maanden van 18 juli 2017 en 16 oktober 2017 alsook de *"Ontvangsbevestiging (ACP) ontvangen van FOD BZ voor beslissing < Casa: Uitstel administratief onderzoek"*, verzonden door de FOD Buitenlandse Zaken op 18 juli 2017 en 16 oktober 2017. Zij vormen geen bewijs dat de betrokken verlengingsbeslissingen ter kennis werden gebracht van verzoekster. De stukken 3 en 4 die de verwerende partij voegt bij haar nota betreffen de beslissingen tot verlenging van de beslissingstermijn van 9 maanden met telkens drie maanden van 18 juli 2017 en 16 oktober 2017, doch zij vormen evenmin een bewijs dat deze beslissingen ter kennis werden gebracht van verzoekster.

2.5. Nu uit het administratief dossier niet blijkt dat de beslissingen van 18 juli 2017 en 16 oktober 2017 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werden gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 10ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van *"een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager"* (cfr. RvS nr. 240.997 van 13 maart 2018).

2.6. Dit heeft als gevolg dat de in artikel 10 ter, §2, eerste lid, bedoelde beslissingstermijn geldt van 9 maanden en niet van 9+3+3 maanden. Concreet betekent dit dus dat de verwerende partij beschikte over een behandelingstermijn van 9 maanden *"na de datum waarop de aanvraag werd ingediend"*, dus 9 maanden te rekenen vanaf 20 oktober 2016. Aangezien de Vreemdelingenwet geen nadere regels bevat voor termijnberekening, kan worden gesteund op artikel 54 van het Gerechtelijk Wetboek, dat in deze als suppletief recht geldt en dat luidt als volgt: *"Een in maanden of in jaren bepaalde termijn wordt gerekend van de zoveelste tot de dag vóór de zoveelste."* Dit betekent dus dat de termijn van 9 maanden die ingaat op 20 oktober 2016, eindigt op 19 juli 2017. Het houdt dus in dat de bestreden beslissing die dateert van 18 januari 2018 laattijdig getroffen werd.

2.7. De door verzoekster opgeworpen schending van artikel 10 ter, §2, van de Vreemdelingenwet is dan ook gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA